

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien (Austria) w dniu 1 lutego 2021 r. – FK

(Sprawa C-58/21)

(2021/C 163/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FK

Druga strona postępowania: Rechtsanwaltskammer Wien

Pytania prejudycjalne

- 1) W jaki sposób należy dokonywać wykładni art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego⁽¹⁾, jeżeli centrum zainteresowania dla działalności danej osoby pod względem ilościowym znajduje się w państwie, które nie jest członkiem Unii i w którym osoba ta również zamieszkuje, a ponadto osoba ta wykonuje pracę w dwóch państwach członkowskich (Republice Federalnej Niemiec i Austrii), przy czym praca ta w obu państwach członkowskich rozkłada się w ten sposób, że jej wyraźnie przeważająca część przypada na jedno państwo członkowskie (w tym konkretnym przypadku Republikę Federalną Niemiec)?
- 2) Na wypadek gdyby z wykładni tego przepisu wynikała właściwość Austrii, zadaje się następujące pytanie:
- 3) Czy przepis zawarty w § 50 ust. 2 pkt 2 lit. c) ppkt aa) Rechtsanwaltsordnung⁽²⁾ (ustawy o adwokaturze, Austria) oraz oparty na nim przepis zawarty w § 26 akapit pierwszy pkt 8 Satzung Teil A 2018 (statutu część A 2018, Austria) są dopuszczalne w świetle prawa Unii, czy też naruszają prawo Unii i prawa gwarantowane w prawie Unii, przewidując, że przesłanką przyznania prawa do emerytury jest zrzeczenie się wykonywania zawodu adwokata odpowiednio w kraju i za granicą [§ 50 ust. 2 lit. c) aa)] czy też gdziekolwiek jest on wykonywana [§ 26 akapit pierwszy pkt 8 Satzung Teil A 2018 (statutu część A 2018)]?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 166, s. 1.

⁽²⁾ R.GBl. nr 96/1868 w brzmieniu BGBl I Nr. 10/2017.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle (Niderlandy) w dniu 29 stycznia 2021 r. – O.T.E. / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-66/21)

(2021/C 163/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: O.T.E.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) a. Czy biorąc pod fakt, że Niderlandy zaniechały określenia w prawie krajowym początku biegu zagwarantowanego w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2004/81/WE⁽¹⁾ okresu przeznaczanego na zastanowienie się, przepis ten należy interpretować w ten sposób, że okres przeznaczony na zastanowienie się rozpoczyna swój bieg z mocy prawa w chwili, w której cudzoziemiec zgłosi handel ludźmi organom niderlandzkim (poinformuje je o tym)?

- b. Czy biorąc pod fakt, że Niderlandy zaniechały określenia w prawie krajowym czasu trwania zagwarantowanego w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2004/81/WE okresu przeznaczzonego na zastanowienie się, przepis ten należy interpretować w ten sposób, że okres przeznaczony na zastanowienie się kończy się z mocy prawa po tym, jak zostanie zgłoszone zawiadomienie o handlu ludźmi lub dany obywatel państwa trzeciego powiadomi o odstąpieniu od złożenia takiego zawiadomienia?
- 2) Czy przez nakaz wydalenia w rozumieniu art. 6 ust. 2 dyrektywy 2004/81/WE należy także rozumieć środki zmierzające do wydalenia obywatela państwa trzeciego z terytorium państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego?
- 3) a. Czy art. 6 ust. 2 dyrektywy 2004/81/WE sprzeciwia się wydaniu decyzji o przekazaniu w trakcie zagwarantowanego w ust. 1 tego artykułu okresu przeznaczzonego na zastanowienie się?
- b. Czy art. 6 ust. 2 dyrektywy 2004/81/WE sprzeciwia się wykonaniu lub przygotowaniu do wykonania w trakcie okresu przeznaczzonego do zastanowienia się zagwarantowanego w ust. 1 tego artykułu wydanej już decyzji o przekazaniu?

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub podlegali działaniom ułatwiającym nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi władzami (Dz.U. 2004, L 261, s. 19).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag,
zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 4 lutego 2021 r. – X / Staatssecretaris van Justitie
en Veiligheid**

(Sprawa C-69/21)

(2021/C 163/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: X

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy znaczne zwiększenie się intensywności bólu na skutek zaprzestania leczenia, przy jednoczesnym braku zmian w obrazie choroby, może stanowić sytuację będącą w sprzeczności z art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej: „kartą”) w związku z art. 1 i 4 karty, jeżeli nie zostanie wyrażona zgoda na zawieszenie obowiązku opuszczenia terytorium krajowego na podstawie dyrektywy 2008/115/WE (¹) (zwanej dalej: „dyrektywą powrotową”)?
- 2) Czy określenie stałego terminu, w ramach którego, aby możliwe było przyjęcie, że istnieją względy medyczne stojące na przeszkodzie wykonaniu wynikającego z dyrektywy powrotowej zobowiązania do powrotu, ujawnić mają się skutki zaprzestania leczenia medycznego, jest zgodne z art. 4 w zw. z art. 1 karty? Jeżeli określenie stałego terminu nie jest sprzeczne z prawem Unii, to czy państwo członkowskie może określić jeden ogólny termin, który byłby taki sam dla wszystkich możliwych stanów zdrowia i wszystkich możliwych skutków medycznych?
- 3) Czy uregulowanie, zgodnie z którym skutki faktycznego wydalenia powinny być oceniane wyłącznie w ramach badania, czy i pod jakimi warunkami cudzoziemiec może podróżować, jest zgodne z art. 19 ust. 2 karty w zw. z art. 1 i 4 karty oraz dyrektywą powrotową?